

idet han udtalte, at „Sagen er nu bebudet ført til Udvalg, og det er jo muligt, at der dér kan bringes nye Momenter frem, som kan føre til, at mit Parti i Folketinget kan tage en anden Stilling til Sagen, end Partiet har gjort i Landstinget.“ Af det senere passerede vil det ses, at ikke alene mine Meningsfæller, men ogsaa andre Medlemmer af Folketinget efter den gennemførte Behandling ikke har stemt for Forslagets endelige Vedtagelse af de i Betænkningen og i Folketingssalen nærmere angivne Grunde, hvilket i alt væsentligt støtter det Skøn over Sagen, som mine Meningsfæller og jeg gjorde gældende i dette høje Ting.

Det, som nu efter vort Skøn maa blive det afgørende i en Periode, hvor Statens Penge er dyrere end nogen Sinde i vor Tid, for at skride til et Foretagende som dette, der dog vil beslaglægge et ret betydeligt Beløb, maa være, om Mønten er i Stand til at yde den til Landets Behov under de nuværende Forhold nødvendige Skillemønt. Jeg synes, at selv om der kan være Tanke om en Udmøntning til fremmede Lande, er det dog kun en Spekulation, som jeg i Øjeblikket ganske vil se bort fra. Den højtærede Finansminister kom i sin Tale i Dag ind paa, at den nuværende Møntbygning ikke skulde være tilstrækkelig. Jeg beklager — eller rettere sagt, jeg er glad over —, at jeg ikke er enig med den højtærede Finansminister deri. Jeg tror nemlig, at den nuværende Bygning ret beset vil være i Stand til at tilfredsstille Behovet. Naar man ser paa Befolkningens Størrelse og Udmøntningen i de forløbne Aar, kan man ikke se andet, end at den nuværende Mønt maa kunne præstere, hvad der under ordinære rimelige Forhold kan kræves til Behovet. I Aarene fra 1873, da Møntreformen indtraadte, og indtil 1910 blev der aarlig udmøntet knap 5 Mill. Stkr. Mønt, Guld, Sølv og Bronze. Fra 1910 til 31. Marts 1920 er der gennemsnitlig udmøntet 12 300 000 Stkr. aarlig, i det sidste Aar har Mønten præsteret mellem 33 og 34 Mill. Stkr. Den ny Møntbygning er beregnet paa at skulle kunne producere 50 Mill. Stkr., men paa Gammelholm har man altsaa i den nuværende Møntbygning i det sidste Aar kunnet udmønte ca. $2\frac{1}{2}$ Gange saa mange Mønter, som der normalt har været Brug for i de sidste 10 Aar. Nu er ganske vist Folketallet i sidste Aar vokset, og vi er kommet op paa $3\frac{1}{4}$ Mill. Indbyggere — saadan omtrent vil det vel, naar det bliver gjort op, vise sig, at vort Folketal nu er —, og vi var i 1911 nede paa $2\frac{3}{4}$ Mill. Men selv om man regner med en Stigning af Befolkningen som

Følge af de sønderjydske Landsdeles Tilbagekomst, vil dog sikkert langt fra det ordinære Behov blive saa meget, som der har kunnet udmøntes i det sidste Aar. Under de ekstraordinære Forhold, vi har levet under, og som allerede gav sig Udslag i de første Dage af August 1914, hvorom Forhandlingerne i dette Ting bærer Vidne, var allerede Skillemønten forsvundet den Gang, og senere, naar den kom ud af sine Gemmer, eller der kom ny Skillemønt, forsvandt den igen. Men jeg tror, det vilde være et ganske urimeligt Krav at stille til overhovedet nogen Møntbygning, at den i en Periode som den, vi har gennemlevet, skulde kunne præstere Skillemønt i tilstrækkeligt Omfang, saaledes at der ikke var blevet Mangel. Det vilde ganske sikkert have været lige saa vanskeligt som at faa Danaïdernes Kar fyldt, thi naar der var tusind Veje, ad hvilke Skillemønt fandt ud af vort Land, vilde det være ganske utænkeligt, at vi skulde kunne have udmøntet alt, hvad man under de Forhold havde Behov for. Det var en umulig Opgave at stille Mønten. Men den Tid er jo ovre, og indretter vi os paa ordinært Forbrug af Skillemønt, kan jeg ikke skønne rettere, end at man kan klare sig i en Aarrække i den nuværende Møntbygning.

Det forekommer mig ogsaa af den med Folketingets Betænkning fulgte Skrivelse af 5. Oktober 1920 fra den kongelige Mønt til Finansministeren at fremgaa, at der ogsaa er Tanker for, at man kan blive, hvor man er, thi det siges i denne Skrivelse, at dersom Møntbygningsforslaget ikke vedtages, kan det ikke nægtes, at det er muligt og ogsaa nødvendigt at afhjælpe nogle af de tilstedeværende Mangler. Men naar dette kan siges, maa ogsaa deri være indeholdt, at i den nuværende Møntbygning kan man med Afhjælpning af de tilstedeværende Mangler opfylde de Krav, der stilles til dens Ydeevne. Og i dette Spørgsmaal forekommer det mig, at baade Møntmesteren og Møntguardeinen er enige.

Et af Argumenterne for den nye Bygning, som er anførte i Bemærkningerne til Lovforslaget, da det blev fremsat i Februar Maaned forrige Aar, er den paa pegede Ulempe med Rystelserne i den nuværende Bygning, og det siges, at disse kan undgaaes ved i den nye Bygning at fundere Maskinerne særskilt, uafhængigt af Bygningens Fundamenter. Men jeg tror efter den Erfaring, jeg har, at dette meget godt uden overdrevne Bekostninger kan lade sig gøre i den nuværende Møntbygning, og jeg tror ogsaa at vide, at indenfor Finansmini-